

Danuše Špelinová

Danuše Špelinová se narodila 27. března roku 1958 v Karlových Varech, manželům Holoubkovým jako nejmladší dítě ke dvěma dalším sourozencům, Julii a Eduardovi. Do 8 let žila spolu s maminkou Evženií a tatínkem Václavem ve vesnici Tlestky, nacházející se v okrese Rakovník. Poté se rodina v roce 1966 přestěhovala do vesnice Hradecko na severu Plzeňska, kam pamětnice chodila do školy do 5. třídy. Druhý stupeň vychodila až v Kralovicích. V roce 1973 jako patnáctiletá nastoupila poprvé do zaměstnání.

Roku 1977 se v devatenácti letech provdala za Pavla Špelinu. V roce 1978 se manželům narodil syn Pavel a po jeho narození se Špelinovi přestěhovali i s pamětničinými rodiči do nedalekých Kožlan. V roce 1979 zemřela maminka Evženie a v roce 1980 se rodina spolu s tatínkem Václavem přestěhovala do bytové jednotky v Kralovicích, kterou mimo jiné pomáhali svépomocí stavět. V roce 1983 se jim narodila dcera Lenka. V listopadu téhož roku zemřel i tatínek Václav.

Rodina se v Kralovicích usadila natrvalo a v bytě žijí dodnes. Život šel dál, děti pomalu, ale jistě rostly a teď jsou dospělé a mají své vlastní rodiny. Manželé Špelinovi si nyní užívají zaslouženého starobního důchodu a věnují se odpočinkovým zálibám jako je cyklistika a pěší túra.

Vzpomínky na válku

Pamětnice často vzpomíná na vyprávění o tom, jak žili její rodiče ještě před tím, než se narodila. Matka i otec byli volynští Češi. Pocházeli z vesnice Nové Ivančice ležící na dnešní Ukrajině. Dříve vesnice patřila pod SSSR (Svaz sovětských socialistických republik). Se začátkem války roku 1939 otec rukoval do polské armády a po pádu Polska se dostal do vojenského zajateckého tábora v Jaroslavl, též na dnešní Ukrajině.

Z tábora se mu naštěstí podařilo úspěšně utéct. Za pomoci židovských spoluvězňů se v dřevěné rakvi propašoval ven. Na nějakou chvíli se v utajení vrátil domů za ženou, kde se snažil zotavit. Tehdy vážil pouhých 45 kilogramů. Protože se nemohl déle schovávat, rozhodl se přejít na ruskou stranu a přidal se k 1. Československému pluku generála Ludvíka Svobody.

Podílel se na osvobození území, které vedlo z Ruska na Slovensko na Dukelský průsmyk. Na Dukle byl raněný, postřelili ho do ruky. Po uzdravení

pokračoval až do Prahy. Po skončení války zůstal v Československu a dostal přidělený dům po vysídlených Němcích v pohraničí, ve vesnici Tlestky.

Manželka se spolu se dvěma dětmi, které se narodili už na Volyni, roku 1946 evakuovala za manželem.

Pan Holoubek mimo jiné získal čtyři vyznamenání za chrabrost a za statečnost ve válce. Bohužel se však nedochovala.

Po založení JZD (jednotné zemědělské družstvo) a statků pracoval Václav Holoubek jako skupinář.

V roce 1966 se rodina, jak už víme, přestěhovala do Hradecka. 21. srpna roku 1968 bylo Československo obsazeno vojsky Varšavské smlouvy a pamětnice si jasně vybavuje jaké obavy a strach prožívala, protože se bála, že bude válka a budou se dít zlé věci. Proto se chodila modlit k velkému obrazu anděla, kterého měli doma, a se slzami v očích prosila, aby nebyla válka.

Také si vzpomíná na to, jak se spolu s tatínkem byla podívat na sovětské vojáky, kteří byli utábořeni kousek nad Hradeckem. Ani ti vojáci prý tenkrát nevěděli, co tady vlastně dělají.

V roce 1973 vystoupil pan Holoubek s KSČ (Komunistická strana Československa) a kvůli tomu měla rodina velmi časté návštěvy z Krajského výboru KSČ, která se snažila s pamětnicí, jakožto s mladou dospělou manipulovat, aby přiměla otce vrátit se zpět do strany KSČ. V pozdějším věku pamětnici nutili ke vstupu i v jejím zaměstnání, avšak neúspěšně.

Její válečné vzpomínky končí prožitím Sametové revoluce v roce 1989.

Zážitky

Špatné chvíle, ale střídají i ty dobré a pamětnice s láskou pamatuje na doby, kdy jako malá se svými kamarády chodila ven a hráli různé hry, stavěli bunkry, skákali po balících sena, prolézali staré stodoly nebo bruslili po zamrzlých rybnících.